

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

V. Alex. Farnesivs Cardinalis Iacobo Sadoleto Episc Carpent. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

optari debere videantur. Et cum tibi natura excellens ingenium, fortuna insignem potentiam, maiorum virtus summam nobilitatem, domestica institutio morem honestum, consuetudinem splendidam, rudimenta artium ingenuarum peribilia tribuerit: vt inueneres & cogitares, quid expectari putas a quid tu reddere maioribus tuis, quid omnium spei de te sperare debeas. In quo tamen confido, Dei primum immortalis prope & beneficio, tua deinde virtute cum annis vna adolescentis te instrumentibus literis quarum tu optima & praeclarissima studia tibi delegisti, cunctorum te opinioni & votis plane fuisse facturum. Quod vt ita eueniat, tibi que iste honos semper tua laudi & felicitati sit, Deum eundem supplex omnibus precibus rogo atque oro. Vale. VI. Calend. Decemb. M.D.XXXVI. Carpentoracti.

V.

ALEX. FARNESIUS CARDINALIS Iacobus Sadoletus Episcopus Carpent. S.P.D.

Cum de summis ac praeclaris nostrae aetatis ingenii sermone apud nos saepius haberetur: audieram, Sadolete, ita virtutem laudari atque extolli tuam, vt te iam inde a pueritia mea inexcusabili quodam modo diligerem. Postea vero quam beneficia Pontificis sanctissimi atque optimi, sacerdotium mihi Augustinense est datum, eam intellexi amoris in te mei accessionem esse factam, quam & aetas iam adultior mea, & vicinitas sacerdotiorum nobis attulisset. Cum enim ad propinquas ac propere coniunctas administrationes electi essemus, videbam (id quod maxime vtrique nostrum conueniebat) fore, vt amicitia quoque & amore singulari coniungeremur. Itaque dum in hac cogitatione versarer, atque instituissem scribere iam ad te, ecce mihi afferuntur a Paulo Sadoletto iuvene tui simillimo meique amantissimo litera tuae, prudentiae, charitatis, humanitatisque plenissima. Hic me, quod idem facere meditantem antequam officioque vicisses, pudor quidam suffudit. Sed tamen literis tuis lectis, adeo grauitate ipsa, coniuncta cum summa facultate dicendi, sum delectatus, & illis optimis monitionibus tuis, vt eam ratione cursum, quem tenendum mihi antea staturam, addito ratione hortatu, multo sum alacrius persecutus: ac summum Pontificem, quemadmodum tu amicissimè & prudentissimè moues, semper mihi ad imitandum propositum habiturus. Quod quidem consequi vt commodius possim, gratissimum mihi foret, si saepe me ad eorum praeceptorum memoriam reuocetis. Excusationem tuam, quod gratulatio dignitatis mee non

si te properata, quam re probata, facile accipio: vel quia sic deo tibi magis, vel quia literæ tuæ nunquam mihi non iucundissimæ esse possunt. Itaque de eo te amo plurimum, quod fecisti: non acculo, quod reliquisti. Honoris autem nostri, sic videbor fractum esse amplissimum atque optatissimum consecutus, si multis prodero, si sæpe, si maxime: & si officii mei munera parcesque tuebor. Quia quidem in re cum omnibus in locis, tum vero istis, quod ab ecclesia mea Auenionensi non longè abes, magno mihi adiumento esse potes. Nam & multa agi illic me adhibente, quæ necesse non esset, & multa omitti necessaria cum putem: unum te esse video, qui partim monendis procuratoribus meis, partim (quod commodo tuo fiat) scribendo ad me, valde ipsis rebus mederi queas. Quod ut facias, pro tua humanitate, & pro mea in te benivolentia, etiam argo, etiam rogo. De me verè illud tibi persuadeas velim, nemini me unquam esse, neque studio in rebus, neque sanctitate amicitia concedendum. Vale. XV. Cal. Februarii, M.DXXXVI. Roma.

VI.

104N. PETRVS CRASSVS EPISC. VI-
terbii Lac. Sadoletto Episc. Carpent. S.P.D.

Utrumque literas tuas ad Farnesium nostrum scriptas legi, tali me ipsum beneficio tuo affectum putavi, ut gratias tibi omnino agendas duxerim. In hac enim provincia, quæ Pontificis voluntate humeris meis imposita, meas vires longè exuperat, adhuc nulla plus adiumenti conatibus meis attulit. Gratulationem enim quam institueras, ea prudentia temperasti, ut gratulationi immixta exhortatio, sapientissimis consiliis & dulcissimo ac dulcissimo genere orationis, quemuis alienissimum sapere atque inflammare ad summum virtutis amorem poterat. Itaque nihil habui prius, quam ut eas literas mecum assidue haberem, & ad omnem loci & temporis opportunitatem, manibus oculisque adolescentis offerrem. Quid enim regendæ custodiendæque adolescentiæ magis necessarium, quam assidua virtutis commendatio: qua & illa boni honestique incognita oculis pulchritudo, menti atque animo proponatur: & eximia virtutum premia, ingentia vitiorum damna, dedecora, exitia demonstrarentur: præcipue verò pietas ac religio sic altè insisteret, ut diuinum nomen dictis, factis, cogitatis omnibus semper præsens esse intelligatur. Quid igitur talibus literis tuis opportunius? Ego quidem non magis tibi ob illas iam scriptas animor agendas esse a me gratias, quam te iam etiam enixè rogandum, ut si tali es, quali ostendisti, erga maxime spei adolecenti-